

А він стояв тоді понуро...

Дмитро Фальківський

А він стояв тоді понуро;
І руки зв'язані іззаду...
І тільки місяць коло муру
Скликав сестер своїх на раду.
В очах байдужість і покора...
І тихо:
—Дайте докурити.
А ще за мить—лицем угору
Лежав він, кулею забитий.
Давно було... Було багато...
І в мене-ж кров—не як у риби...
Ну чим-же, чим я винуватий.
Що трошки, тільки трошки схибив...
Хотів у лоб...
Тряслися руки...
А за стіною степ широкий.
Пустить?
Та я-ж чекіст...
Ах, муки!..
І це страшне, розбите око...